

**CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATEREA DISCRIMINĂRII
AUTORITATE DE STAT AUTONOMĂ**

București, Piața Valter Mărăcineanu nr. 1-3, et. 2, tel/fax. +40-21-3126578, e-mail: support@cncd.org.ro

**HOTĂRÂREA NR. 112
din 25.02.2015**

Dosar nr.: 718/2014

Petiția nr.: 19711/02.12.2014

Potent: LM

Reclamat: Guvernul României

Obiect: creșterea salariului minim brut pe țară prin H.G. nr. 871/2013 fără a crește și salariul petentului care are o vechime în muncă de 42 de ani

I. Numele, domiciliul sau reședința părților

I.1. Numele, domiciliul, reședința sau sediul petentului

I.1.1. L M cu domiciliul în județ Olt

I.2. Numele, domiciliul, reședința sau sediul reclamatului

I.2.1. Guvernul României cu sediul în Palatul Victoria, loc. București, Piața Victoriei, nr. 1

II. Obiectul sesizării și descrierea presupusei fapte de discriminare

2.1. Sesizarea petentului vizează creșterea salariului minim brut pe țară prin H.G. nr. 871/2013 fără a crește și salariul său care are o vechime în muncă de 42 de ani. Potentul se consideră discriminat pentru că salariații necalificați, fără răspunderi prea mari, au beneficiat de o creștere salarială de la cuantumul de 700 de lei la un salariu de 900 de lei, iar el care are o vechime în muncă de 42 de ani și are responsabilitatea transportării elevilor zi de zi la școală și acasă nu a beneficiat de nici o creștere salarială, având un salariu de 1169 lei.

III. Procedura de citare

3.1. În temeiul art. 20 alin. 4 din O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și combaterea tuturor formelor de discriminare, republicată, Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării a îndeplinit procedura de citare a părților.

3.2. Părțile au fost citate pentru termenul stabilit de Consiliu, la data de 20.01.2015, petentul prin adresa nr. 19711/15.12.2014, iar partea reclamată prin adresa nr. 20451/15.12.2014. Colegiul director a invocat din oficiu excepția de vădită necompetență. Părțile au fost absente la audiere. Partea reclamată a transmis un punct de vedere cu privire la obiectul petiției prin adresa nr. 50/06.01.2015. Potentul a transmis precizări prin adresa nr. 282/16.01.2015. Colegiul director i-a comunicat petentului punctul de vedere transmis de partea reclamată prin adresa nr. 552/27.01.2015, fiindu-i acordat un termen de 15 zile pentru depunerea concluziilor scrise.

3.3. Procedură legal îndeplinită.

IV. Susținerile părților

4.1. Susținerile petentului

4.1.1. Petentul arată că este angajat al Primăriei Comunei Icoana pe postul de Șofer I pe microbuzul de transport școlari, cu o vechime în muncă de 42 de ani. Începând cu 01.10.2010 a fost reîncadrat în baza legii nr. 330/2009 și OUG nr. 1/2010, fiindu-i stabilit un salariu de 1166 lei. În perioada 03.07.2010 – 31.12.2010, în urma reducerilor salariale efectuate de Guvernul României, i-a fost stabilit un salariu de 875 lei. Ulterior, conform OUG nr. 19/2012, i s-a majorat salariul de bază cu 8% și 7,4%, beneficiind în prezent de un salariu de 1169 lei care include și sporul de vechime de 25%.

4.1.2. După apariția H.G. nr. 871/2013 privind stabilirea salariului de bază minim brut pe țară, în instituția în care lucrează au fost majorate la nivelul salariului minim pe țară doar salariile de bază brute lunare care aveau un nivel mai mic decât salariul de bază minim brut pe țară. Astfel salariații fără vechime, necaliificați, fără răspunderi prea mari au beneficiat de o creștere salarială de la cuantumul de 700 de lei la un salariu de 900 de lei. Odată cu creșterea salariului minim pe economie salariul său nu a fost majorat, deși el are o vechime în muncă de 42 de ani și are responsabilitatea transportării a 97 de elevi zi de zi la școală și acasă, având un salariu de 1169 lei. Petentul precizează că salariul net de 860 de lei nu îi sunt suficienți pentru traiul de zi cu zi, soția sa neavând servicii.

4.1.3. Petentul se simte discriminat prin faptul că cel care se angajează în prezent, fără nicio vechime în muncă, beneficiază de același salariu ca și el care are o vechime în muncă de 42 de ani. De asemenea când va ieși la pensie peste 1 an și jumătate va avea o pensie mult mai mică decât salariu tinând cont că el contribuie la pensii și pensionarii au o pensie mult mai mare decât salariul său.

4.2. Susținerile părții reclamate

4.2.1. Prin plângerea adresată C.N.C.D., petentul se consideră discriminat prin faptul că persoanele care se angajează în prezent și nu au nici o vechime în muncă, beneficiază de același salariu ca și el, care are o vechime în muncă de 42 de ani. Conform dispozițiilor art.16 alin.(l) din Constituția României, republicată, "Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări". În Ordonanța Guvernului nr.137/2000 republicată, cu modificările și completările ulterioare, este definită noțiunea de "discriminare" la art.2 alin.(1). Totodată, art.2 alin. (4) din O.G. nr. 137/2000, precizează că "Orice comportament activ ori pasiv care, prin efectele pe care le generează, favorizează sau defavorizează nejustificat ori supune unui tratament injust sau degradant o persoană, un grup de persoane sau o comunitate față de alte persoane, grupuri de persoane sau comunități atrage răspunderea contravențională conform prezentei ordonanțe, dacă nu intră sub incidența legii penale".

4.2.2. Potrivit practicii C.N.C.D. (spre exemplu Hotărârea nr.44/2008, 238/2008, 383/2008 ș.a.) în activitatea sa, acesta se raportează la Curtea Europeană a Drepturilor Omului "care, legat de art.14 privind interzicerea discriminării, a apreciat că diferența de tratament devine discriminare, în sensul art.14 din Convenție, atunci când se induc distincții între situații analoge și comparabile fără ca acestea să se bazeze pe o justificare rezonabilă și obiectivă. Instanța europeană a decis în mod constant că pentru ca o asemenea încălcare să se producă "trebuie stabilit că persoane plasate în situații analoge sau comparabile, în materie, beneficiază de un tratament preferențial și că această distincție nu-și găsește nicio justificare obiectivă sau rezonabilă". În același sens, Curtea Europeană de Justiție, statuând principiul egalității ca unul din principiile generale ale dreptului comunitar, a apreciat că acesta "exclue ca situațiile comparabile să fie tratate diferit și situațiile diferite să fie tratate similar, cu excepția cazului în care tratamentul este justificat obiectiv". Totodată și Curtea Constituțională a statuat că

"principiul egalității nu este sinonim cu uniformitatea, astfel încât pentru situații diferite poate exista un tratament juridic diferit, recunoscându-se dreptul la diferență" (Decizia nr.20/2000, nr.49/2000, nr. 126/2000). Prin Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1/1994 s-a statuat că "principiul egalității în fața legii, presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit nu sunt diferite. De aceea el nu exclude, ci dimpotrivă, presupune soluții diferite pentru situații diferite".

4.2.3. Raportat la principiile enunțate mai sus reținute de instanțele europene (potrivit cu care diferența de tratament devine discriminare când se induc distincții între situații analoage sau comparabile, fără ca acestea să se bazeze pe o justificare rezonabilă și obiectivă) definiția discriminării cuprinsă în art. 2 alin.(1) din O.G. nr.137/2000, republicată, reia condiția arătată, în sensul că pentru existența unei fapte de discriminare trebuie să existe două situații comparabile la care tratamentul aplicat să fie diferit, condiție ce nu a fost probată și nici evidențiată în cauză. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a subliniat constant că, dacă dispozițiile art. 14 din Convenție oferă o protecție împotriva oricărei discriminări în exercițiul drepturilor și libertăților pe care Convenția le garantează, nu oricare diferență de tratament are, în mod automat semnificația încălcării acesteia. Având în vedere cele arătate mai sus, partea reclamată consideră că pretențiile expuse de petent nu constituie o măsură discriminatorie, în sensul dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 137/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

V. Motivele de fapt și de drept

5.1. În fapt, Colegiul director reține că petentul consideră discriminatorie creșterea salariului minim brut pe țară prin H.G. nr. 871/2013 fără a crește și salariul său care are o vechime în muncă de 42 de ani.

5.2.1. În drept, coroborat actului normativ care reglementează prevenirea și combaterea tuturor formelor de discriminare precum și atribuțiile și domeniul de activitate al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, în speța de față, Colegiul trebuie să analizeze în ce măsură obiectul petiției este de natură să cadă sub incidența prevederilor O.G. nr.137/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare. Astfel, Colegiul analizează în strânsă legătură în ce măsură obiectul unei petiții întrunește, în prima instanță, elementele art. 2 al O.G. nr.137/2000, republicată, cuprins în Capitolul I Principii și definiții al Ordonanței și subsecvent, elementele faptelor prevăzute și sancționate contravențional în Capitolul II Dispoziții Speciale, Secțiunea I-VI din Ordonanță. În măsura în care se reține întrunirea elementelor discriminării, așa cum este definită în art. 2, comportamentul în speță atrage răspunderea contravențională, după caz, în condițiile în care sunt întrunite elementele constitutive ale faptelor contravenționale prevăzute și sancționate de O.G. nr. 137/2000, republicată.

5.2.2. Astfel, Colegiul constată că, în esență, petentul consideră discriminatorie creșterea salariului minim brut pe țară prin H.G. nr. 871/2013 fără a crește și salariul său care are o vechime în muncă de 42 de ani. Astfel, Colegiul director este chemat să se pronunțe cu privire la o circumstanță ce decurge din procesul legislativ, împrejurare ce instituie discriminări, în opinia petentului, în contradicție cu principiul nediscriminării.

5.2.3. Ca atare, fondul problemei în prezenta speță este corelativ faptului că prezumțiile ce se nasc în cauză nu se circumstanțiază în legătură cu un eventual criteriu interzis de art. 2 alin.1 din O.G. nr. 137/2000 republicată cât în legătură cu un aspect de legalitate, ceea ce plasează cazul în afara incidenței discriminării, așa cum e reglementată de art. 2 alin.1 sau alin.3 din O.G. nr. 137/2000 republicată. Or, în exercitarea competențelor sale determinate de O.G. nr. 137/2000, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării nu se poate pronunța asupra unor aspecte de legalitate

din care poate decurge un eventual tratament diferit. Pentru a reține incidența unui atare scop sau efect, în prezenta speță, Colegiul ar trebui să se substituie instanței judecătorești pentru a analiza justificarea aplicabilității prevederilor legale și a actelor normative secundare, ca temei legal, în speța de față. Colegiul director apreciază că C.N.C.D. nu are competența materială de a se pronunța prin hotărâre asupra actelor normative sau a modului de aplicare a acestora, fiind depășite atribuțiile stabilite prin O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare și admite excepția de necompetență materială invocată din oficiu.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, **cu unanimitate de voturi** ale membrilor prezenți la ședință,

COLEGIUL DIRECTOR HOTĂRĂȘTE:

1. Admiterea excepției de vădită necompetență a C.N.C.D.
2. Se va răspunde petentului în sensul celor hotărâte;

VI. Modalitatea de plată a amenzii

Nu este cazul

VII. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată la instanța de contencios administrativ, potrivit **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare, republicată și Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ.**

Membrii Colegiului director prezenți la ședință

ASZTALOS CSABA FERENC - membru

BERTZI THEODORA - membru

GHEORGHIU LUMINIȚA - membru

HALLER ISTVÁN – membru

JURA CRISTIAN – membru

POPA CLAUDIA SORINA - membru

VASILE ALEXANDRU VASILE - membru

Motivele de fapt și de drept redactate D.D.

Notă: prezenta Hotărâre emisă potrivit prevederilor legii și care nu este atacată în termenul legal, potrivit **OG 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii 554/2004 a contenciosului administrativ**, constituie de drept titlu executoriu.